

[Gottschalck-Hansen.]

steren her har givet udtryk for, derhen, at han kan sige nogle pæne, velmenende og i virkeligheden — ja, undskyld, hr. minister — i den forbindelse ligegyldige ord, for det holder ikke. Det er ikke ligegyldigt, hvad ministeren siger, men i relation til oplægget, til denne opfordring til dans, er det: jeg kan desværre ikke træde menuetten.

Hvad angår det andet, der fremhæves i forslaget, ekspropriation, deler jeg fuldt og helt de betænkeligheder, som indenrigsminister Hans Hækkerup har givet udtryk for. Der må simpelt hen en grundlovsændring til; anderledes kan det ikke gøres. Det er lovfæstet i grundlovens § 73, at ekspropriation kun kan finde sted, når det sker til almenvællets bedste og da imod ikke fuld, men fuldstændig erstatning. Vi er vel kommet lidt for langt, hvis vi skal til at revidere rigets grundlov.

Jeg kan ligesom det ærede medlem hr. Jacob Sørensen ikke medvirke til denne sags fremme på det grundlag. Jeg vil selvfølgelig ikke modsætte mig, at der nedsættes et udvalg. Jeg vil gerne være med til at diskutere problemerne, men jeg tror, den ærede ordfører for forlagsstillerne er klar over, at vi, hvor megen sympati og samarbejde vi end kan have på samme slagmark i valgkampen, i denne sag står meget, meget langt fra hinanden og får uhyre svært ved at komme på talefod med henblik på en fælles løsning, hvis de foreliggende forslag til beslutning skal være baggrund og grundlag for denne.

A. C. Normann: Ja, de konservative vil dog altså efter den sidste ærede ordfører at dømme være med til nogen grundskyld, til at fiksere en grundskyld og fastlægge den, til, at dens provenu skal gå til kommunerne. Jeg glæder mig over at høre dette, fordi jeg i og for sig havde fået den opfattelse forud for kommunevalgene, at det så nogenlunde var lykkedes for det konservative folkeparti at få beboerne i Københavns omegn til at tro, at de konservative var imod kommunal grundskyld.

De bemærkninger, jeg i øvrigt skal gøre, og som ikke er ret mange, går udelukkende på forslag til folketingsbeslutning om en reform af ejendomsbeskatningen, idet jeg ikke er ordfører vedrørende forslaget om foranstalt-

ninger til støtte for kommunernes planlægning samt til modvirkning af grundspekulation; det er det ærede medlem fru Grethe Philip.

Jeg behøver ikke at sige så forfærdelig meget for at klargøre det radikale venstres principielle stilling til det, forslaget til folketingsbeslutning indeholder, for den fremgår af behandlinger af hele ejendomsskatteproblemet, som ikke ligger så frygtelig langt tilbage. Jeg kan nemlig for det første henvise til det radikale venstres forslag til folketingsbeslutning om ændring i beskatningen af faste ejendomme, der var til første behandling den 24. februar 1965, og til mine bemærkninger i Folketingstidende 1964-65 på sp. 3019 og følgende. Dernæst kan jeg henvise til den behandling, som fandt sted i indeværende folketingsår af regeringens 5 forslag vedrørende ejendomsbeskatningen, hvorved regeringen faktisk drog konsekvenserne af folketingsbeslutningen. Redegørelsen for mit partis stilling begynder sp. 1204 i Folketingstidende 1965-66; det var den 11. november.

Vi er altså tilhængere af og forslagsstillere til den vedtagelse, at alle ejendomsskatter skal afløses af en grundskyld til kommunerne, hvad der er et væsentligt punkt i det forslag, vi her behandler, men vi afviger fra det, der her foreslås, bl. a. ved, at vi ligesom den højtærede indenrigsminister ikke er tilhængere af samme satser overalt i landet. Jeg kan med hensyn til begrundelsen for vor stilling henholde mig til de bemærkninger, den højtærede indenrigsminister nys gjorde.

Jeg har forstået, at man vil have bygnings-skylden afskaffet med det samme, altså på én gang. Bygningsskatterne til kommunen har man allerede besluttet at aftrappe over en periode på 28 år. Den var fikseret og indeholdt i regeringens lige omtalte forslag, og også ejendomsskylden, bygnings-skylden til staten, skulle aftrappes over en lignende periode. Forslagsstillerne og det radikale venstre er enige om, at bygnings-skylden skal bort, men jeg holder nu til den anskuelse, at det i tilfælde som her, hvor der er tale om en gammel skat, som har nedfældet sig i skattelovgivningen med sine virkninger over en lang, lang periode, er fornuftigt med en overgangsperiode, i hvilken bortfaldet af disse skatter — det drejer sig om ret store beløb, henimod 300 mill. kr. —